

[Statsministeren.]

dende Omraade, og som jeg haaber skal bringe Foretagendet et betydeligt Udbytte.

Der er jo ingen Tvivl om, at Fiskeridirektoratet, og hvem der i øvrigt har med Sagen at gøre, med Opmærksomhed vil fortsætte Tilsynet med dette Anlæg og drage Omsorg for, at Statens Indskud ikke bliver misbrugt paa nogen Maade. Det er, som sagt, ikke sket hidtil, saa vidt man har kunnet faa oplyst ved de Revisioner og Undersøgelser, der er foretaget.

Der er sket visse Uheld, hvorved nogle Penge kan siges at være tabt, men dog ingenlunde saa meget, som selve Andelskapitalen udgør, og det kan jo ikke berettiget til Bemærkninger som dem, det ærede Medlem i Dag fremsatte. Men, som sagt, om alt dette kunde det ærede Medlem have faaet ganske anderledes paalidelige Oplysninger ved at tale med Medlemmer af hans eget Parti i Finansudvalget.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Dekorationen til Hr. Riis-Hansen har jeg givet de Oplysninger, som der er at give i den Sag. Der er paa det Stadium, hvor man spurgte, svaret saaledes, som Sandheden var, og i Dag har jeg oplyst mere, end der egentlig blev spurgt om, nemlig at jeg ogsaa har ført en Samtale om den Sag — hvilket jeg føler mig berettiget til at gøre. Jeg fører utrolig mange Samtaler om forfærdelig mange Ting, og jeg skal aldrig vige tilbage for det Ansvar, der maatte tilkomme mig med Hensyn til saadanne Sager. Det udelukker paa den anden Side ikke, at jeg, naar jeg forstaar, paa hvilken Maade en Sag skal misbruges, ikke finder Anledning til at udtale mig, før jeg selv anser Tiden dertil for rigtig.

I øvrigt, naar man interesserer sig saa stærkt for dette Ordensvæsen, skal jeg gerne føje til, hvad jeg tidligere har sagt, at der igennem et udsendt Cirkulære er søgt en rimelig Indskrænkning af det Uvæsen, som har floreret i Forbindelse med dette Væsen. Det skete, da jeg forrige Gang havde den Ære at være Statsminister, og det er sket igen nu for anden Gang. Det kan maaske have nogen Interesse at vide, hvordan det saadan i visse Aar stiller sig med Antallet af uddelte Ordener.

I Aaret fra 23. April 1925 til 22. April 1926 blev der saaledes i alt uddelt af forskellige Ordensdekorationer under de forskellige Ministerier et samlet Antal af 973, af hvilke dog 489 faldt paa de to militære Ministerier, der som bekendt altid viser en særlig stærk Trang til at anvende disse Udmærkelsestegn; altsaa Halvdelen

eller saa er det, der falder paa de civile Omraader. Saa fulgte Ministeriet Madsen-Mygdal, og i Finansaaret 1927—28 blev der uddelt 1 468 Dekorationer, af hvilke de 658 faldt paa de militære Ministerier og 810 paa de civile, altsaa saadan noget som dobbelt saa mange som i det Aar, jeg nylig har nævnt fra det foregaaende Ministeriums Dage. Nu er der jo igen sket et Skifte, og det giver sig atter Udslag i Tallene. I Tiden fra 1. Maj 1929 til 31. Marts 1930, altsaa knap et Aar, er der i alt anvendt 509 Dekorationer, af hvilke som sædvanlig en meget stor Del falder paa de militære Ministerier, men Tallet 500 staar jo ogsaa i et hæderligt Misforhold til de 1 468 under Ministeriet Madsen-Mygdal.

Jeg tror derfor, at den Interesse, vi nærer for en rimelig Indskrænkning af dette Væsen, har givet sig nok saa praktiske Udslag som dem, det ærede Medlem under denne Forhandling har prøvet at excellere i.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal talte endvidere saa meget om Arbejdsløn og Arbejdsløshed o. s. v. Han vendte sig mod Arbejderne som sædvanlig og spurgte, hvordan man f. Eks. vilde stille sig, naar Landmændene kom og sagde, at de fik saa og saa meget for lidt for Smørret, om man da vilde give dem Erstatning, forstod jeg, eller noget i den Retning. Det er jo ikke saa, at Arbejderne faar Erstatning, naar Lønnen gaar ned; de faar i alt Fald en yderst kummerlig Erstatning, naar de er arbejdsløse og slet ingen Løn faar, og den Erstatning, de i saa Tilfælde faar, betaler de jo Broderparten til selv.

Men at det ærede Medlem nu efterhaanden gaar saa ivrigt imod Understøttelser og Tilskud og sligt, er jo alligevel besynderligt, for jeg har jo i min Erindring noget om et Foredrag, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, da han endnu ikke var blevet „det ærede Medlem“, holdt her i Rigsdagsbygningen for en Del Aar siden — og det kom vel ogsaa i en Pjece eller paa anden Maade ud til Offentlighedens Kundskab —, i hvilket Tendensen — det var under Krigen — kort og godt var, at nu skulde Landmændene og andre have Lov til at tage, hvad de kunde faa for deres Smør og andre Varer, de fremstillede, og thi Gængæld skulde vi rundhaandet uddele Tilskud til hver Borger i Landet, der maatte betale disse Priser. Se, det var jo en Understøttelsespolitik af en ganske anden Karakter end den, vi i vore Dage vover at tage Ordet for. Det var det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der havde den lyse Idé. Der var ganske vist ingen Mennesker, der vilde